

[Tillisch.]

hr. Ivar Nørgaard var inde på det — ikke skulle være en generel udenrigspolitisk debat.

Dette som kort indledning, idet jeg i øvrigt mener, at vi som nyt parti her i folketinget bør give tinget og befolkningen en fornemmelse af, hvor fremskridtspartiet står i relation til fællesmarkedet, til EF, og til Romtraktaten. Det er her bemærkelsesværdigt for os at se og navnlig høre en udsendelse som den, der var i fjernsynet forleden aften. Man kan vel sige, at vi stort set, når det kommer til argumenter for og imod, står mere eller mindre dér, hvor vi stod ved hele debatten under oplægget op til folkeafstemningen den 2. oktober 1972. Dette være sagt helt generelt og uden nogen egentlig stillingtagen for eller imod, men situationen er vel egentlig den, at vi er ikke så forfærdelig meget klogere, end vi var dengang. Når jeg siger vi, gælder det i hvert tilfælde, tror jeg, den væsentligste del af den danske befolkning.

Hvis vi er klogere, består vores klogskab i dag vel i en voksende skepsis, og det er en skepsis, som deles af fremskridtspartiet. Denne skepsis går naturligvis på de opnåede resultater, men den går i endnu større omfang på muligheden for parlamentarisk kontrol fra de nationale parlamenter over for den politik, der af de enkelte staters ministre føres og kan føres ved EF-institutionerne, altså først og fremmest i Ministerrådet.

Fremskridtspartiet er i allerhøjeste grad positivt indstillet over for enhver form for konstruktivt internationalt samarbejde. Når vi skal se på vores stilling til fællesmarkedet, kunne man sige det på mange måder. Er vi tilhængere, eller er vi modstandere? Det er et spørgsmål, vi ofte blev stillet over for under valgkampen. Mit svar var i de fleste tilfælde dette: hvad er det, vi taler om at være tilhænger eller modstander af?

Jeg tror, man kan sige, at fremskridtspartiets holdning er, som jeg vel kort nævnte det før, skeptisk. Vi er altså for det første — hvis vi skal se på nogle af de gængse betegnelser — ikke at finde på den front, som går aktivt ind for at søge Danmark udmeldt af fællesmarkedet. Det forekommer os for det første, uden at jeg skal fortabe mig i, hvad jeg er fuldstændig klar over der på et givet

tidspunkt har været en langstrakt juridisk diskussion om, at vi ikke har nogen juridisk mulighed for at melde os ud, men lad det være. Rent faktisk kan vi ikke melde os ud, og det var i så henseende ganske typisk, at da Sisco Mansholt var i København umiddelbart før folkeafstemningen for at støtte tilhængerne og han blev spurgt af en af deltagerne i et af de møder, han deltog i, om man kunne melde sig ud af fællesmarkedet, da stod han — han måtte have spørgsmålet 4 gange, før han overhovedet forstod det — ganske uforstående over for, at man på det tidspunkt, da man ville træde ind i et sådant fællesskab, overhovedet kunne tænke sig at melde sig ud.

Det anser vi altså også for ganske urealistisk, og det er ikke dér, vi har vores problemer. Vi er derimod skeptiske. Vi er, som jeg har sagt det, skeptiske over for de opnåede resultater. Vi er fuldstændig klar over, at man kan opvise resultater på landbrugsområdet. Man kan opvise andre resultater også, og de kan være både positive og negative, men jeg tror, det er rigtigt at sige, at disse resultater er blevet påvirket også både i negativ og positiv retning af så mange andre faktorer, at den rolle, selve medlemskabet af fællesmarkedet har spillet, er vanskelig at dissekere.

Vi er også skeptiske over for de resultater, man måtte kunne opnå i fællesmarkedet, og ser, ligesom vi vel alle sammen gør, med bekymring på de tilsyneladende opløsende tendenser, der i øjeblikket er i solidariteten, i det solidariske sammenhold i fællesmarkedet.

Vor største bekymring er imidlertid den parlamentariske kontrol, altså den kontrol, som de nationale parlamenter vil være og er i stand til og har været i stand til at føre med den politik, ministrene fører i Ministerrådet.

Vores skepsis går endelig på det bureaukrati, det kæmpepapirvælde, som er i en organisation som fællesmarkedet og — vil jeg gerne her tilføje — vel næsten nødvendigvis må være, og vi føler i forbindelse med vores medlemskab af fællesmarkedet også en risiko for det, vi og mange andre med os kalder nærdemokratiet.

Ser vi på folkeafstemningen den 2. oktober 1972, da stod det helt givet for den danske befolkning, som om der var tale om in-